

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Δευτέρα, 2 Δεκεμβρίου
Ο επάγγελμά μου, διευθύντρια Ξαχαροπλαστικής, δέν είνε διόλου διασκεαστικό τούς θερινούς μήνες. Εύτυχώς άρχισαν πάλι να γράφουν από τις έφοξες οι πελάτες μου, κι έτσι τούς Ξαναβλέπω με μεγάλη μου χαρά.

Στις τέσσερες τó απόγευμα έρχεται ó Κορμός. Ó Κορμός είνε ένας κίριος, πού έρχεται κάθε μέρα, δύο χρόνια τώρα, πάντοτε στις τέσσερες τó απόγευμα. Όπως καταλαβαίνετε βέβαια, τó όνομα πού τού δώσαμε τó χροσάτι σόν ίδιο τόν έαντό του : Τó ένα από τά δύο γλανά πού παράγγειλε, είνε πάντα κορμός.

Ό κ. Κορμός κάθεται στό συνηθισμένο του τραπέζακι. Τρώει τά δύο του γλανά με τó συνηθισμένο του εύχαριστημένο βρος.

Στις τεσερεσημίσις φτάνει ή Ποιτίγκα. Η Ποιτίγκα είνε μία κυρία, πού μάς έρχεται κάθε μέρα, τρία χρόνια τώρα, και παίρνει δύο γλανά, τακτικώτατα, στις τεσερεσημίσις.

Κάθεται πάντα στό συνηθισμένο της τραπέζακι και τρώει τά δύο γλανά της, πάντοτε μία ποιτίγκα κι ένα άλλο, με τó συνηθισμένο της εύχαριστημένο βρος.

Τρίτη

Κάτι έπαθε φρίνεται σήμερα τó ρολόγι της πλατείας, κι οι πελάτες μάς ήρθαν σέ άσυνήθιστες ώρες. Όλοι σχεδόν οι ετακτικώς άλλαξαν τήν ώρα τους σήμερα.

Ό Κορμός ήθε άργοπορημένος.

- Χαίρετε, δεσποινίς. Είνε κίλις τέσσερες και τέταρτο ;
-Η Ποιτίγκα έφτασε νωρίτερα από τήν συνηθισμένη της ώρα.
-Χαίρετε, δεσποινίς. Πώς ; Τέσσερες και τέταρτο άκόμη ;
Καμιά άλλη άνωμαλία, εβία λόγου.

Ό Κορμός κι ή Ποιτίγκα κάθισαν στό τραπέζακι τους. Έφαγαν, όπως πάντα, τά γλανά τους, κατεγχαριστημένο. Είνε δύο άνθρωποι, πού έχουν συγκεντρώσει τήν εύτυχία της ζωής στη λιχουδιά κι έχτισον τήν άσθησι τού καλού Θεού.

Στοιχηματίζω πώς άν ó Κορμός έχει έξη γιλιάδες φράγκα εισόδημα, θάγι δίχως άλλο λογαριασμί πώς θά μπορούσε μ' αυτό τó ποσόν ν' άγοράσει σαράντα χιλιάδες κορμούς. Κι άν ή Ποιτίγκα έχει άνάλογο περιουσία, δέν θά άγορή βέβαια κι αυτή πώς μπορεί νά τήν μεταβάλει σέ τριάντα χιλιάδες ποιτίγκες τó χρόνο.

Καθώς έφτασε εύτυχημένος ó κ. Κορμός, έφωξέ μιά ματιά στην κ. Ποιτίγκα. Τó βλέμμα του είχε τήν έκφρασι : «Νόστιμη γυνακίκα ! Χαρακτηριστική...» Άλλά και τά μάτια της Ποιτίγκας έπεσαν πρós τó τραπέζακι τού Κορμού, κι ήταν εύκολο νά καταλάβη κανείς τήν εντύπωσι τούσ : «Πολύ καθός πρέπει αυτός ó κίριος ! Πάρα πολύ καθός πρέπει...»

Τετάρτη

Και σήμερα τó ίδιο φαινόμενο, χωρίς όμως νά υπάρχει καμιά δι-

στην Άκρόπολι τó πρώτο αρχαιολογικό συνέδριο γιά τήν αναστήλωσι τó Παρθενώνος. Στην Άκρόπολι έπεριμέναν τó νεαρό βασιλέα 400 παρθένες τών Άθηνών λευκοτριμένες και στεφανωμένες με κλωνάρια σμυρτιάς, δεμένα με γαλανόλευκες κορδέλλες. Μιά άπ' αυτές κρατούσε σημαία, πού είχε στη μέση λευκό κύκλο, με τήν Άθηνά χρυσοκέκτητη. Στην άλλη όψη της σημαίας, ήταν κεντημένο τó πουλι της θεάς της σοφίας. Άλλη κοπέλλα έπρόσφερε στον Όθωνα ένα στεφάνι με τήν έπιγραφή: «Τó ένδύξω άνεγέρη τού Παρθενώνος Βασιλεί, α παρθενικαί τών Άθηνών χορείαις.»

Όλα τότε ήσαν άρχαιοπρεπή, γραμμένα από σοφούς Έλληνας νιοτάς.

Τήν Έλληά και τή Γλαύκα, τά δύο σύμβολα της ειρήνης και της φρονήσεως, έπρόσφεραν τó νεαρό βασιλέα τους οι Άθηναιοί. Ό Όθων έδείχτηκε φρόνιμος και πατριώτης βασιλέας. Άνόητοι καί θερμοκέφαλοι αποδείχτηκαν αντιθέτως οι επαναστάτες τού 1862, οι όποιοι τόν έπληρώσαν με τó νόμιμα της άρχαιότητας. Ό βασιλέας Γεώργιος διατηρούσε και αυτός τόν ιστορικό κλάδο της έλλάς, μετά όμως, τά γεγονότα της περασμένης δεκαετίας, κανείς δέν θά ξέρη ίσως να πη τί άπέγινε, έκτός τών άλλων κειμηλίων, και τó ζερό έκείνο κλαδί. Και μόνο στο Μουσείο τού Μονάχου, πίσω από μιά κρουσταλλένια θήκη, ή βαλασαμμένη κουκουβάγια, κτυπάει με τά γυαλένια μάτια της τούς επισκέπτες πού τή δείχνουν και διηγούνται μελαγχολικά τήν ιστορία της.

καιολογία. Τó ρολόγι της πλατείας πηγαινει θανάσια. Κι όμως ó Κορμός κι ή Ποιτίγκα μάς ήρθαν σχεδόν τήν ίδια ώρα. Ό Κορμός μάλιστα φορούσε ένα θαυμάσιο κλωφόιο καπέλο κι ή Ποιτίγκα μία τοσαλετίτσια θάβια, άν και δέν συνήθιζε νά περιποιητά τόσο πολύ τó ντύσιμό της.

Η Ποιτίγκα παράγγειλε φυσικά μία ποιτίγκα και μία λάστα φροστίκι. Κάθισε κατόπιν στό συνηθισμένο της τραπέζακι κι άρχισε νά τρώη με κάποια άσυνήθιστη λεπτότητα. Τó καταληπτικώτερο όμως ήταν άλλο : Ό Κορμός, μάλιστα ó Κορμός, δέν παράγγειλε κορμό ! Έφωξέ μιά ματιά στο πιάτο της Ποιτίγκας κι άμέσως παράγγειλε κι αυτός μία ποιτίγκα και μία λάστα φροστίκι. Φωνάζεσθε τήν καταλήξι μου !

Ό Κορμός δέν άπονομήθηκε στό συνηθισμένο του τραπέζι. Κάθισε άντίκρου στο τραπέζακι της Ποιτίγκας κι άντί νά καταδροβήξη τά γλανά του, πλάνωντάς τα με τά δάχτυλά, όπως έκανε άλλοτε, μεταχειρίστηκε γιά πρώτη φορά τó σουταλάκι του.

Ό Κορμός έφανε από τó μαγαζί σχεδόν τήν ίδια στιγμή πού έφανε κι ή Ποιτίγκα. Δέν άκολούθησε άντίθετη κατεύθυνσι. Τήν παρακολούθησε και τά μάτια του είχαν μία παράξενη γλώδα.

Πέμπτη

Ποιός θάρη άραγε σήμερα πρώτος ; Ό Κορμός ή ή Ποιτίγκα ; Ήρθαν κι οι δύο μαζί.

Κάθισαν κι οι δύο στο ίδιο τραπέζακι... Παράγγειλαν διάφορα γλανά. Τους τά πήγα ή ίδια, μέσα σέ μία χρυστάλληνη φροσιέρα, γιά νά διαλέξουν όποιον προτιούσαν. Έβαλα κι ένα βαζάκι με λουλούδια στο τραπέζι τους και μ' εύχαρίστησαν με τó γλυκώτερο χαμόγέλο τους κι οι δύο, καθώς και τόν μικρό, πού πήγε τά καπέλα τους και τó κορμάς.

Θά πάρετε κανένα ποτό, αγαπητή κυρία ; φώτις περιποιητικώτατος ó κ. Κορμός. Ένα ποτηράκι κίλιό κρασί, μία Μαδέρα ; -Ίσως... Ναί... Όχι... Μάλλον προτιμώ ένα άσπρο Πορτό, είνε, σχεδόν τραγουδιόσι, ή κ. Ποιτίγκα.

-Διό άσπρο Πορτό, δεσποινίς, παρακαλώ !

Τό άσπρο Πορτό είχε σωθή. Χωρίς να τó καλοσυνόλοισθώ, τους πήγα δύο κόκκινα Πορτό.

Έμειναν πολλή ώρα καθισμένοι έτσι, ó ένας πλάι στον άλλο, κι άλλοτε κινταζόντουσαν με ένα τριφερό, άφρανο χαμόγελο, κι άλλοτε κινταζάν τó κεφάλι, μπροστά τους. Σχεδόν δέν άγγιζαν τά γλανά. Κι είχα γυμνάει τή φροσιέρα με έλικτωτικώτατους μωσχμυροδάτους κορμούς, γενοτικώτατες ποιτίγκες κι όλα τ' άλλα θέλητρα τού Ξαχαροπλαστέιου. Μήπως δέν τά πέτυχε τά γλανά σήμερα ó μάστορας ; Αυτό όμως άποκλείεται : Έφαγα δύο κι ήταν θαύμα. Άλλά και τó κρασί μόλις τó δοκίμασαν, μόλις έθρξαν λιγάκι τά χείλη τους. Μήπως έτεδή τους πήγα κόκκινο κρασί, άντί γιά άσπρο, πού παράγγειλαν ; Άλλά κι αυτό άποκλείεται άπόλυτως : Φεύγοντας ó κ. Κορμός, φώτισε :

- Τί όρεξίλο ; Έχοιμε δύο άσπρα Πορτό και δύο γλανά...
-Άνεξήγητα πράγματα, να σάς πώ !...
Έφραν σχεδόν άγχαλισμένοι... Τόσο σφιχτά κρατούσε τó μπράτσο της Ποιτίγκας ó κ. Κορμός.

Παρασκευή

Μέτρησα πενήντα έπτά πελάτες, ψηλούς, κοντούς, χοντρούς, λιγνούς, νέους, γέροντες και παιδιά, άνδρες και γυναίκες, πενασιμένους κι άνοσηχτους. Ό Κορμός όμως κι ή Ποιτίγκα, γιά πρώτη φορά στα ιστορικά τού Ξαχαροπλαστέιου μας, δέν φάτηκαν.

Κυριακή

Κανείς !... Τί πάθαν οι εύλογημένοι ; Μήπως τους συνέβη κανένα δυστύχημα ;...

Δευτέρα

Ό κ. Κορμός ήθε στις τέσσερες άκριβώς. Φορούσε τó παλιό του καπέλο. Μόνος. Με βρος άποφασιστικό, παράγγειλε τρεις κορμούς, δύο σοκολατινές κι ένα γαλακτοπούφεκο. Κάθισε άναπαυστικά στό συνηθισμένο του τραπέζακι. Παράγγειλε κι ένα καλό κοκκί κι άρχισε νά τρώη άπολαυστικώτατα νά έξη γλανά του. Έφανε, μόνος πάλι, και τίς τέσσερες και τέταρτο, άφού με χαρτίσσε, λέγοντάς μου : -Άρεβούρ, δεσποινίς !... Τά συχαρητήριά μου... Θαύμα ó κορμός σήμερα, άριστοποίημα !...

Η κ. Ποιτίγκα μάς ήθε στις τεσερεσημίσις. Καμιά έξαιρετική τοσαλέττα, τó συνηθισμένο της από προσηματάκια περπάτου. Παράγγειλε τρεις ποιτίγκες και δύο σοφίς. Έφαγε άπολαυστικώτατα, σιγά-σιγά, να τά καταλάβη, τά πέτυχε τήν γλανά, και ζήτησε κατόπιν και μία σουταλάτα με γάλα. Έφανε με τó συνηθισμένο πεταχτό βάδιόσι της, χωρίς νά λησιονήση νά με χαρτίσση :

-Άρεβούρ, δεσποινίς !... Τοέλλα ή ποιτίγκα σας σήμερα. Τήν προτιμώ από όλα τ' άλλα γλανά και προπάντων από τίς πάστες... Τό ειδήλλιο είχε τελειώσει...